

Autor: The Saker

Dnes už pětasedmdesátiletý generál Ratko Mladić byl minulý týden odsouzen samozvaným loutkovým soudem NATO, který si říká Mezinárodní trestní tribunál pro bývalou Jugoslávii (ICTY). Měli bychom zmínit, že stejně jako prezident bosenských Srbů Radovan Karadžić a srbský prezident Slobodan Milošević byl i Mladić předán svým trapitelům z NATO srbskými úřady. To nám říká všechno, co potřebujeme vědět o koloniálním postavení dnešního Srbska i *compradorské* povaze bělehradského režimu.

Anglosionistickému impériu jde v první řadě o to ponížit národ, který se mu odvážil postavit na odpor. Nedělejme si totiž sebemenší iluze, právě tímto nesmazatelným hříchem se Srbové provinili a za něj jsou dnes ponižováni: dovolili si vzepřít se moci anglosionistického impéria – sami, bez skutečné ruské pomoci či podpory. Vlastně to byli jen osamocení bosenští Srbové, kdo se postavil USA, EU a NATO nejen bez ruské podpory, ale dokonce i bez opory jugoslávské vlády v Bělehradě (Slobodan Milošević totiž na své srbské bratry v Bosně uvalil sankce!). Bosenští Srbové tím demonstrovali míru odhodlání, které není pro typického moderního Evropana ani představitelná, natož pak pochopitelná. Válka v Bosně byla ve své době povětšinou nepochopená, dnes je pak převážně zapomenutá. Přesto chci ukázat, že válka sehrála zásadní roli při utváření podoby následujících desetiletí. Připomeňme si tedy některé z tehdejších událostí.

V první řadě se jednalo o případ masivního, dech beroucího pokrytectví, zrady a zbabělosti. Pokrytectví, protože Srbům bylo uděleno jediné přikázání „neodtrheš se“, zatímco Slovinci, Chorvati, bosenští muslimové a později Albánci dostali příkaz právě opačný: „odtrheš se“, a

tak promptně přeměnili správní hranice na státní. Jugoslávie byla zakládajícím členem *Hnutí nezúčastněných zemí*, přesto se všechny údajně nezúčastněné země plně bezvýhradně postavily na stranu Impéria proti Jugoslávii. Zbabělosti, jelikož ani jediný stát nenašel odvahu zmínit pravdu o válečné genocidě Srbů v Chorvatsku a Bosně, zatímco se všech stran prýštily potoky falešných slz za Kambodžu, Rwandu a samozřejmě povinný „holokaust“. Všichni se dívali stranou a ti, kdo se včera dopouštěli nejhorších zvěrstev (zejména Chorvati a Němci) „velkoryse“ připomínali svým srbským obětem, že minulost patří minulosti a že na minulosti se nemá lpět. A když pak skutečně došlo k otevřenému a ohromnému porušení mezinárodního práva s tím, jak „západní demokracie“ s využitím své vzdušné síly podpořily teroristy a zločince z UCK, žádný právník ani politik si neuvědomil, že po pádu první bomby na srbské cíle ve skutečnosti zemřelo mezinárodní uspořádání nastolené po 2. světové válce. Sotva si tak lze představit odpudivější a hanebnější chování všech evropských zemí, které nejen že nebránily jednu ze svých vlastních, ale dokonce anglosionistům nadšeně pomáhaly v jejich zběsilé agresi proti srbskému národu.

V této válce proti Srbům skutečně využili kompletní paletu špinavých triků: četné útoky pod falešnou vlajkou, pseudogenocidy, ilegální tajné vyzbrojování teroristických skupin, utajené dodávky zbraní entitám, na něž bylo oficiálně uvaleno embargo, útoky úmyslně cílící na civilisty, nasazení zakázaných zbraní, využití „demilitarizovaných zón“ k ukrývání (plně vyzbrojených) ozbrojených jednotek – vše na co si vzpomenete. Dokonce i záměrné útoky na jinak posvátnou novinářskou profesi byly úplně přijatelné, pokud tedy byli žurnalisty Srbové. Srbové pak byli samozřejmě demonizováni, Milošević se stal „novým Hitlerem (stejně jako **Saddám Husajn**) a ti Srbové, kteří na obranu svých rodin a vlasti pozvedli zbraň, se stali moderními genocidálními četníky.

Jedním z nejhorších aspektů celé války bylo naprosto zavrženíhodné chování muslimských států a společenství po celém světě: všichni podpořili své údajné „soukmenovce“ v Bosně, přestože ti byli 1) užitečnými idioty Impéria, 2) z většiny sekulární a 3) i ti nábožensky smýšlející obvykle vyznávali importovaný „saúdský wahhábistický“ islám (mimočodem stejně jako v Čečensku). Místo aby se tak snažili pochopit, co se na místě skutečně děje, zaujala drtivá většina muslimů reflexivní postoj, kterému říkám „moje umma – ať už je v právu nebo ne“. Do anglosionistické pasti se nechali chytit dokonce i Iránci. Muslimy po celém světě Impérium přelstilo, jen aby se o deset let později ocitli ve stejné situaci jako Srbové. Někdo by tomu řekl karma, osobně z toho však žádnou radost nemám – železná pěst Impéria totiž dopadla na muslimy, kteří byli nevinnými oběťmi, nikoliv architektky spojení s moderními křižáky a Židy proti jejich pravoslavným sousedům. Impérium dodnes využívá (fiktivní) „genocidy“ bosenských muslimů a především **srebrenického mýtu** k rozeštvání pravoslavných křesťanů a muslimů, aby je tak mohlo všechny ovládat, nebo, ještě lépe, přimět ke vzájemnému boji.

Ano, všechny protimuslimské války po 11. září mají svůj metodologický počátek v Chorvatsku, Bosně a Kosovu. Přejde den, kdy to muslimové pochopí a začnou přehodnocovat své vnímání válek v Bosně a Kosovu.

Titíž západní pokrytci, kteří dnes skučí nad „ruskou okupací Krymu“, zapomínají, že tam bylo

uspořádáno referendum, v němž se 96,77% obyvatelstva vyslovalo pro připojení k Rusku. Když už to připustí, označí ho za nelegální, protože lidé hlasovali „pod namířenými hlavními puškami“. Nikdo však už nezmiňuje, že v Kosovu nebylo uspořádáno referendum vůbec žádné, ani kompletní etnickou čistku Kosova (největší sedmilhář Obama dokonce prohlásil, že Kosovo se od Srbska odtrhlo teprve po referendu!).

(Poznámka na okraj: Uvědomuji si, že jsem v předchozích odstavcích užíval termíny, jež se v politických analýzách obvykle neobjevují. Slova jako „pokrytectví“, „zbabělost“, „hanebný“, „nechutný“ nebo „odpudivý“ bývají pokládána za příliš zabarvená, emotivní a subjektivní. Já však v otázce této absolutně nechutné a nemorální války proti srbskému národu s hrdostí deklaruji svou zcela ne-neutrální pozici. Jak bychom vůbec mohli doufat ve změnu tohoto nechutného světa, pokud se budete bát morálních kategorií a morálního rozhořčení tam, kde jsou na místě? Stejně jako se Kennedy označil na Berlíně a desítky tisíc bezmyšlenkovitých konzumentů oficiálních médií prohlásili, že „jsou Charlie“, prohlašuji se tímto hrdým a bosenskosrbským četníkem bez stopy výčitek! V otázce srbského národa neznám ani nechci znát žádnou „neutralitu“ – tečka!)

Vzpomeňme i na další událost, dnes vesměs zapomenutou, při pohledu zpět však nesmírně významnou: 24. března 1999 byl ruský premiér Jevgenij Primakov právě na cestě do Washingtonu D. C., když se dozvěděl, že USA a NATO zaútočily na Jugoslávii. Primakov nařídil pilotům otočit se nad Atlantikem a vrátit se do Ruska. Primakov, který zemřel v roce 2015, byl a zůstává dodnes vysoce uznávaným státníkem a diplomatem. Jeho obrat nad oceánem vstoupí do dějin jako úplně první náznak ruského odporu Impériu. Dalo by se tak říct, že Primakovovo gesto spustilo oponu za érou, kdy Rusko stále naivně do jisté míry věřilo, že jeho západní partneři nejsou gangsteři a násilníci. Ještě jedna věc: Primakov byl přesně tím typem představitele ruského státu ve státě („deep state“), 1] který mohl sehrát klíčovou úlohu při řešení otázky nástupnictví po Jelcinovi. Jednoho dne tak klidně můžeme zjistit, že lynč srbského národa Západem vynesl k moci Vladimira Putina. To by byla skutečná karma.

Konečně pak agrese USA/NATO proti Jugoslávii úplně poprvé ukázala meze možností vzdušné války a útoků pomocí střel s plochou drahou letu proti dobře zakopanému nepříteli: 78 dní útoků sice zranilo, zmrzačilo a zabilo spoustu civilistů, ale srbské síly v Kosovu zůstaly v podstatě nedotčeny. Proto bylo letecké úderu nutné „rozšířit“ na celou Jugoslávii za účelem kampaně strachu proti civilistům, stejně jako učinili za 2. světové války Britové proti Německu nebo Izraelci proti Libanonu roku 2006. O výsledku však nerozhodla vzdušná převaha NATO, ale prostá cynická dohoda mezi Miloševićem a Impériem: pokud svolí vydat Kosovo, bude smět zůstat u moci. Milošević přijal – jen aby byl zanedlouho poté sám zavražděn v Haagu. Tak dopadají ti, kdo svěří svou budoucnost do rukou Impéria...

Při pohledu zpět by se dalo pochopit přesvědčení, že srbský národ byl totálně ponížen a jejich vůle o odporu zlomena. Do jisté míry je to skutečně pravda, jak ukazuje existence prozápadních politických hnutí v zemi. Ty však za svou existenci vděčí aktivní pomoci a financování Impéria (očividné je především v případě médií, které síly Impéria kontrolují v podstatě úplně). Dovolte mi však následující myšlenkový experiment:

Zkuste si na moment představit, že se Impérium z nějakého důvodu zhroutí. Už není žádné NATO a zřejmě ani EU. Nebo z nich zbyl jen stín někdejší slávy. Co je ale důležitější, už žádný Camp Bondsteel. Co by se podle vás stalo?

Etnicky vyčištěná Krajina za boj zřejmě nestojí. Kdybyste byl Srb, stál byste o chorvatské sousedy? Jaký smysl by mělo riskovat bezpečí své i vlastní rodiny životem v hrstce malých, neubránitelných enkláv, obklopených lidmi, kteří opakovaně prokázali, že využijí každé příležitosti pokusit se **jednu třetinu z vašich lidí konvertovat, další vyhnat a zbývajících zavraždit**? Spousta Chorvatů samozřejmě jsou skvělí a milí lidé, kteří nechtějí mít nic společného s ustašovskou politikou, ale tito dobří Chorvaté neměli vliv ani za 2. světové války, ani během poslední anglosionistické války proti srbskému národu. Být Srbem, vůbec bych se nezabýval možností návratu do Krajiny – rizika jsou prostě příliš velká.

Bosna je však o něčem jiném. Nebohé bosenské muslimy využili a ti si časem nevyhnutelně uvědomí, že se v té válce postavili na nesprávnou stranu. Bosna má tedy navzdory všemu ještě naději. Navíc jsou bosenští Srbové vítězi války. Jistě, museli přijmout nevýhodnou dohodu, protože bojovali osamoceně v podstatě proti celému světu, ale dalo by se také argumentovat, že jejich odhodlání přinutilo anglosionisty uznat existenci Srbské republiky uvnitř Bosny, což rozhodně neměli v úmyslu. Potkal jsem dost bosenských Srbů na to, abych je mohl směle označit za výjimečně tvrdý a odvážný národ, který se – jakmile se rozpadne NATO, k čemuž dojde – snadno ocitne v pozici sám si určit podmínky svého soužití s bosenskými muslimy a Chorvaty. Až se tak stane, doufám, že se Rusko přidrží „čečenského precedentu“ a vyvine na bosenské Srby náležitý tlak, aby se ke svým někdejšími nepřátelům zachovali lidsky a bez pomstychtivosti. Přestože je v obviněních, že se bosenští Srbové za války dopustili za války ukrutností proti civilistům, v jádru nepopíratelně kus pravdy – jakkoliv zdaleka ne v rozsahu předkládaném anglosionistickou propagandou – mám tušení, že převládne zdrženlivost a zachovají se čestně.

Ale Kosovo? Země, kde byly zničeny stovky pravoslavných kostelů a klášterů a povražděny tisícovky Srbů (zatímco NATO přihlíželo a pro zastavení těchto zvěstev nepodniklo naprosto nic!)?

2. Main monuments and sanctuaries of Kosovo and Metohija—the Diocese of Ras-Prizren—from the Middle Ages to Modern Times. (Based on the map by Jovan Cvijić, The Balkan Peninsula.)

Monuments and sanctuaries predating 1459

Monuments and sanctuaries built from 1459 on

○ existing monasteries	⊙ existing monasteries
◐ ruins of monasteries	◑ existing churches
□ existing churches	◒ ruins of churches
◑ ruins of churches	
△ hermitages	

(pro zvětšení klikněte na obrázek)

Řekněme snad jen, že kdybych měl albánského kamaráda žijícího na Kosovu, ze všech sil bych se ho snažil přimět, aby se odtamtud co nejrychleji odstěhoval, dokud ještě může. **Kosovo totiž bude prvním místem v Evropě, kde dojde k obratu dosavadního směřování dějin.** Není prostě představitelné, že by se Srbové někdy smířili s krádeží své starobylé země a duchovní kolébky národa kombinací albánského gangsterismu a západního letectva. A ani by neměli. Albánci okupované (tedy „nezávislé“) Kosovo je anglosionistickým impériem při životě udržovaná fikce – až tato síla padne, bude Kosovo osvobozeno.

Dnes je srbský národ rozsekán na kusy a více než kdy jindy tak platí heslo „jedině jednota může spasit srbský národ“. Srbové se jen sotva udržují naživu a jejich jednota je v troskách. Dokonce i v čele státní srbské církve stojí prozápadní ekumenističtí biskupové, kteří vybízejí světské autority k **ilegální perzekuci** těch z biskupů, kteří se odmítají podvolit Novému světovému řádu, jako biskup Rašky a Prizrenu Artemij.

Srbové však už přežili podstatně těžší dějinné situace a ani chvíli tak nevěřím, že současná noční můra zadusí srbskou národní identitu – naopak: podle mého mínění dojde ke sjednocení srbského národa (Černá Hora nebo Bosna jsou pro Srbsko zhruba tím, čím pro Rusy Ukrajina nebo Bělorusko) a až se tak stane, všichni, kdo se podíleli na anglosionistickém lynči srbského národa, se budou příliš stydět, než aby mu pohlédli zpříma do očí.

Impérium slaví svůj domnělý triumf ve svém inscenovaném procesu v Haagu. Zapomíná se

však, že moderní srbská národní identita se zrodila z porážky nesrovnatelně drtivější, mimochodem utržené jen kousek severozápadně od tzv. „hlavního města nezávislého“ Kosova Prištiny, na Kosově poli. Ano, moderní Srbsko se zrodilo z kruté porážky! Na to by všichni ti nadšeně oslavující své vítězství nad Srby nejspíš neměli zapomínat.

Impérium se zatím pilně věnuje svému oblíbenému ponižování slabších: zatím poslední oběť se stal Ruský olympijský výbor a s ním všichni ruští sportovci a Rusové obecně. To se ovšem dalo předpokládat a očekávat od mezinárodního uspořádání zrozeného v den útoku Impéria proti Srbsku něco jiného by bylo naivní. V blízké budoucnosti tak zůstanou pokrytectví, zrada a zbabělost bernými mincemi, přestože v delším horizontu nelze na těchto antihodnotách vybudovat vůbec nic. Pokrytectví, zrada a zbabělost jsou prázdné a nesou tak v sobě zárodek vlastního zániku. Proto nebude Kosovo osvobozeno jen politicky, ale mnohem důležitěji i morálně a duchovně. Ve světě ovládaném a dokonce definovaném pokrytectvím, zradou, zbabělostí a především lží, nemůže být Kosovo svobodné. Dokonce bych řekl, že dokud budeme snášet vládu současného zla, nikdo z nás si svobodné Kosovo ani nezaslouží. Nepochybuji však, že lži a dokonce ani smrt nedokáží Pravdu přemoci a že Kosovo tak bude opět svobodné.

Poznámka:

1] „Deep state,“ „stát ve státě“ – volně: vlivná složka, nepodlehající oficiálním institucím – viz úvaha Johna Robba *Past Červené královny*. Termín „permanentní vláda“ se dá rovněž charakterizovat výrazem *manažerský stát*, který charakterizovali Samuel T. Francis a Paul Gottfried jako „nepřerušovanou vládu, bez ohledu na to, která strana má parlamentní většinu“. Její „moc nezáleží na volebních výsledcích“. Více Cassandra Goldman *The Permanent Government*, A letter to the Times 20. října 2009.

Sakerova úvaha Kosovo will be liberated vyšla na stránkách UNZ Review 8. prosince 2017.